

Arrest

nr. 83 292 van 19 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat W. BORGMANS, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 oktober 2011, verklaart er zich op 5 oktober 2011 vluchteling.

1.2. Op 7 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Gandaf (Tehsil Topi, district Swabi, provincie KPK) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun en bent tot de tiende klas naar school gegaan. Uw broer begon in 2007 een instituut waar zowel jongens als meisjes met leerproblemen terecht konden. In januari 2009 behaalde u in Peshawar een attest dat toeliet les te geven in zijn instituut. U bekommerde zich om de leerlingen in de eerste, tweede en derde klas; dit zijn kinderen die acht, negen of tien jaar oud zijn. U gaf er Urdu, Engels en wiskunde. Uw broer hield zich bezig met de klassen vier, vijf en zes. In april of mei 2011 zijn twee leden van de Taliban naar jullie instituut gekomen. Zij wilden dat jullie ophielden met jullie activiteiten. Meer bepaald namen zij aanstoot aan het feit dat de jongens en meisjes samen in de klas zaten. Op korte tijd kwamen de Taliban jullie vier keer bedreigen. Daarna waren er een tijdlang geen bezoeken meer van de Taliban.

Op 07/07/2011 zijn de Taliban naar het dorp gekomen, op een moment dat u in Peshawar was. Zij hebben uw broer en ook uw oom vermoord. U vreesde eveneens te worden gedood. U ging zich verschuilen in nabijgelegen dorpen als Marghooz, Ziabat en Kalabat.

Op 02/09/2011 verliet u uw regio. U verbleef nog even in Lahore en Karachi en vervolgens heeft u op 11/09/2011 Pakistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd. Op 05/10/2011 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar de Taliban u viseren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal uw Pakistaanse identiteitskaart neer. Enkele dagen na het gehoor heeft u nog volgende documenten overgemaakt: een certificaat van domicilie, een attest van een organisatie waar u als leraar Engels zou hebben gewerkt, een foto van een onbekende, een foto van een groep kinderen, een "service identity card" van uzelf en van uw broer en de bijhorende enveloppe die aantoonde dat ene Arif u dit alles vanuit Lahore heeft opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Taliban wordt geviséerd. Zo legt u geen enkel begin van bewijs neer voor de dood van uw broer (of oom). Of uw familie sedert uw vertrek uit Pakistan, zes maanden geleden, nog problemen met de Taliban zou hebben gekend, maakt u niet duidelijk. U stelt "ze zoeken me" en u beweert dat de dorpingen van Gandaf onbekenden zagen (CGVS, p.11). Dit blijft allemaal bijzonder vaag. Op de vraag of de Taliban ook naar het huis van uw familie kwamen, antwoordt u dat u "de details" niet kent (CGVS, p.12) en stelt u niet te weten of ze na uw vertrek nog zijn langs geweest (CGVS, p.12): de Taliban bezocht uw familie twee keer toen u nog in Pakistan was, maar of ze na uw vertrek nog een derde keer kwamen, zegt u niet te weten. Dat u ondanks de contacten met het thuisfront hiervan niet op de hoogte bent, is weinig geloofwaardig. Mocht u inderdaad een dusdanige vrees voor de Taliban hebben als u beweert, dan zou u ongetwijfeld meer informatie hebben over de gebeurtenissen die er sinds uw vertrek uit Gandaf zouden zijn geweest.

Ook over uw verblijfplaatsen na de dood van uw broer bent u zeer onduidelijk. Zo verklaart u de ene keer dat u pas op 2 september uw dorp verliet (en op 11 september Pakistan verliet). U zegt dat u altijd in uw dorp woonde, er nooit weg ging en een mensensmokkelaar zocht die u vervolgens meenam naar verschillende plaatsen (u haalt Lahore en Karachi aan) (CGVS p.5). Deze verklaringen zijn ernstig in strijd met de verklaringen die u even later aflegt, met name dat u uw huis verliet twee maanden voor u Pakistan verliet (CGVS p.5). U stelt dat u achtereenvolgens in Marghooz (tien dagen), Zaida (vijftien dagen) en Minai verbleef. Hoewel u bovendien even daarvoor verklaarde dat u nooit langer dan tien of vijftien dagen op één plaats verbleef (CGVS, p.9), stelt u dat u een maand in Minai was (CGVS, p.10). Verder zou u op 25/07/2009 met vrienden naar Peshawar zijn gegaan en er twee of drie dagen

gebleven zijn (CGVS, p.11). Ten eerste is het opmerkelijk dat u zich dit pas lijkt te herinneren als het Commissariaat-generaal u confronteert met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.10,11). Ten tweede is het niet aannemelijk dat u zich niet kan herinneren of u in Marghooz dan wel Zaida verbleef op het moment dat u met uw vrienden naar Peshawar vertrok. U bent ook niet zeker of u na uw terugkeer uit Peshawar naar Zaida zou zijn teruggekeerd (CGVS, p.11). Dit alles is zeer verwonderlijk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg eveneens zeer ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo heeft u nauwelijks enig detail over uw reisweg. U kent onder meer geen enkele plaatsnaam in de landen die u zou hebben doorkruist. U weet niet waar in Iran u aankwam (CGVS, p.5), u kan niet verduidelijken waar in Turkije u een boot moest nemen (CGVS, p.6), u kan niet zeggen waar in Griekenland die boot zou zijn aangekomen (u weet zelfs niet of het een eiland was (CGVS, p.6)), en u weet niet waar in Frankrijk en in Italië u een trein zou hebben genomen (CGVS, p.6). Het is voorts opmerkelijk dat nergens uw vingerafdrukken werden genomen en dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw beweerde reisweg zou kunnen staven. Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden met de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd. Zo stelde u daar dat u (de havenstad) Karachi per boot verliet, terwijl u dit nu ontkent (CGVS, p.5,6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u ook dat u zes dagen in Iran verbleef terwijl u nu stelt dat u daar twee of drie dagen was (CGVS, p.6). Verder beweerde u op 05/10/2011 voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Pakistan twee maanden daarvoor verliet. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat u het land op 11/09/2011 ontvluchtte. Dit is nauwelijks een maand voor uw asielaanvraag. U argumenteert dat u het wellicht had over het tijdstip dat u uw huis verliet (CGVS, p.5). Deze verklaring biedt geen uitweg: uit uw verklaringen moet immers blijken dat uw broer al op 07/07/2011, of drie maanden voor uw asielaanvraag, om het leven zou zijn gebracht. Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag en doen vermoeden dat u op een heel andere manier naar België bent gereisd.

Tenslotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan, op uw talenkennis (Urdu, Engels) en op de vaststelling dat u een opleiding heeft genoten, oftewel factoren die uw integratie elders in Pakistan kunnen vergemakkelijken.

De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Uw Pakistaanse identiteitskaart kan een bewijs zijn voor uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. Na het gehoor heeft u nog enkele documenten naar het Commissariaat-generaal doorgestuurd, echter dit zonder enige uitleg. Uw certificaat van domicilie stelt dat u van Gandaf afkomstig bent. Het attest van de 'Imperial Computer Institute & Language' stelt dat u daar van 01/07/2010 tot 30/04/2011 heeft gewerkt als leraar Engels. Zelf heeft u daar tijdens het gehoor niets over verteld. Integendeel, in uw vragenlijst antwoordde u nog op de vraag naar uw werkervaringen: "Ik heb niet echt een werk gehad. Mijn broer maakte een cursus om privéles aan kinderen te geven en ik hielp hem hierbij". De foto's hebben betrekking op een aantal personen, maar leiden niet tot een andere inschatting van uw asielmotieven. Tot slot legt u enkele Service Identity Cards voor. Gezien de fout in de hoofding van de documenten (Paksitan) rijst het vermoeden dat deze kaarten niet authentiek zijn, temeer nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u in overheidsdienst werkte als "sub divisional education officer", zoals de kaart vermeldt. U verklaarde immers dat jullie instelling een privé-initiatief was. Geen van de documenten kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker meent bovendien dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoorverslag zowel als in de vragenlijst duidelijk uiteen heeft gezet waarom hij door de Taliban wordt geviséerd. Uit de stukken die verzoeker voorlegt blijkt duidelijk dat hij leerkracht was in een school. Verzoekers broer werd door de Taliban gedood. Uit het feit dat verzoeker weinig informatie kan geven over de gebeurtenissen die er na zijn vertrek hebben plaatsgevonden kan niet zonder meer worden afgeleid dat de vrees van verzoeker ongegrond is. Het is niet correct zomaar te stellen dat verzoeker over zijn verblijfplaatsen na de dood van zijn broer onduidelijk blijft. Het feit dat verzoeker verklaard heeft nooit langer dan tien of vijftien dagen op één plaats te hebben verbleven contrasteert zeker niet met zijn latere verklaringen tijdens zijn interview. De verklaringen die verzoeker over zijn reisweg heeft afgelegd zijn waarheidsgetrouw. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal oordeelt is er gezien bovenstaande geen aanwijzing in het dossier aanwezig waaruit met redelijke zekerheid kan worden afgeleid dat verzoeker niet de waarheid vertelt.

Verzoeker is afkomstig uit het noordwesten van Pakistan. Gezien zijn afkomst uit het dorp Gandaf, de gekende situatie in deze regio gekenmerkt door een tekort aan bescherming en zijn hoedanigheid van burger had het Commissariaat-generaal hem bijgevolg minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten toegekend hebben. Ten onrechte werpt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat er voor verzoeker een intern vluchtalternatief elders in Pakistan zou bestaan. Het motief van de bestreden beslissing waarbij gewezen wordt op de aanwezigheid van pashtun-gemeenschappen elders in Pakistan, verzoekers talenkennis en het feit dat verzoeker een opleiding genoten heeft is het toonbeeld van discriminatie. Verzoeker wordt immers gediscrimineerd ten opzichte van andere vreemdelingen bij wie eveneens een redelijke talenkennis aanwezig was of voor wie gold dat elders in hun land gemeenschappen met eenzelfde etnische afkomst konden gevonden worden en die wel het subsidiaire beschermingsstatuut toegewezen kregen. Verzoeker is zeer formeel in zijn stelling dat voor hem geen intern vluchtalternatief voorhanden is en wenst nogmaals te benadrukken dat hij tot voor zijn vlucht steeds in het dorp Gandaf gewoond heeft en dat hij na enkele omzwervingen Pakistan verlaten heeft.

Verzoeker voert aan dat hem terugsturen naar Pakistan zou neerkomen op een manifeste schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoekers asielrelaas werd door de commissaris-generaal afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd voor de dood van zijn broer (of oom), (ii) verzoeker onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen over de gebeurtenissen en de eventuele evolutie van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Gandaf, ondanks zijn contacten met het thuisfront, (iii) verzoeker hoogst onduidelijk bleef over zijn verblijfplaatsen na de dood van zijn broer en hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt en dat (iv) verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn reisweg en geen enkel document ter staving van deze beweerde reisweg kan voorleggen.

2.3. Verzoeker die verklaart vervolging te vrezen van de Taliban omwille van het feit dat hij les in Engels, Urdu en wiskunde zou hebben gegeven aan jongens en meisjes roept onder meer de dood van zijn broer en oom in als aanwijzing om zijn vrees gegrond te doen verklaren. Verzoeker brengt dienaangaande geen begin van bewijs en geeft voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring niettegenstaande het een motief van de bestreden beslissing betreft alsook één van de kernelementen uit het relaas. De documenten die verzoeker overigens ter staving van zijn relaas neerlegt stemmen bovendien niet overeen met zijn verklaringen. Zo verklaarde verzoeker op de vragenlijst ten behoeve van het Commissariaat-generaal dat hij niet echt werk had, dat zijn broer een cursus maakte om privéles aan kinderen te geven en verzoeker hem daarbij hielp (vragenlijst, 5 oktober 2011, vraag 10). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij Engels, Urdu en wiskunde gaf in een privéschooltje gebouwd op de familiegrond waar zijn broer en hijzelf de enige lesgevers waren en verzoeker zelf is begonnen lesgeven vanaf januari-februari 2009 (gehoorverslag, 4).

Het attest dat verzoeker neerlegde bij het Commissariaat-generaal gaat uit van het 'Imperial Computer Institute and Language', een officieel instituut waar verzoeker Engels zou gegeven hebben van 1 januari 2010 tot 30 april 2011. Er kan om reden dat het attest geenszins strookt met verzoekers verklaringen dan ook geen bewijswaarde worden aan gehecht. Met betrekking tot de overige documenten stelt de bestreden beslissing vast: *"Tot slot legt u enkele Service Identity Cards voor. Gezien de fout in de hoofding van de documenten (Paksitan) rijst het vermoeden dat deze kaarten niet authentiek zijn, temeer nergens uit uw verklaringen is gebleken dat u in overheidsdienst werkte als "sub divisional education officer", zoals de kaart vermeldt. U verklaarde immers dat jullie instelling een privé-initiatief was. Geen van de documenten kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen."* Dit motief, door verzoeker niet weerlegd in zijn verzoekschrift, blijft derhalve overeind en wordt door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen. Ten overvloede blijkt verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met zijn talenkennis verklaard te hebben dat hij Pashtou spreekt en slechts een beetje Urdu en Engels (verklaring 5 oktober 2011, vraag 8).

De vaststelling bovendien dat verzoeker weinig informatie kan geven over eventuele gebeurtenissen sinds zijn vertrek uit Gandaf en dit ondanks zijn contacten met het thuisfront, bevestigt een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker, hetgeen de ernst en dus ook de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

Met betrekking tot zijn reisweg beperkt verzoeker zich tot te stellen dat hij wel degelijk waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd over zijn reisweg, dat hem bij aanvang van het interview zeer duidelijk is gemaakt dat wanneer hij op een vraag niet kan antwoorden hij dit dan ook eerlijk dient te vermelden. Het louter betwisten en minimaliseren van de vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen volstaat niet om deze op afdoende wijze te weerleggen. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker er volledig aan voorbij gaat dat hij niet alleen beduidend onwetend is over zijn beweerde reisroute, doch eveneens geen enkel document ter staving hieromtrent heeft neergelegd en dat zijn opeenvolgende verklaringen over zijn reisweg manifest tegenstrijdig zijn. Waar verzoeker stelt dat een reisweg niet de kern van het asielrelaas betreft merkt de Raad op dat de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot vraag of verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Pakistan stelt de Raad tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat zij niet inziet op welke wijze de commissaris-generaal zich schuldig zou maken aan discriminatie ten opzichte van andere vreemdelingen bij wie eveneens een redelijke talenkennis aanwezig is of voor vreemdelingen voor wie eveneens gold dat elders gemeenschappen met eenzelfde etnische afkomst konden worden teruggevonden en die wel het subsidiair beschermingsstatuut toegekend kregen. Elke asielaanvraag wordt immers individueel benaderd, waarbij steeds rekening gehouden wordt met de concrete situatie van de asielzoeker, alsook met de individuele elementen. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht gewezen op de aanwezigheid van Pashtoun-gemeenschappen elders in Pakistan, op verzoekers talenkennis (Urdu, Engels) en op de vaststelling dat hij een opleiding heeft genoten, factoren die zijn integratie elders in Pakistan kunnen vergemakkelijken. Verzoeker laat in voorliggend verzoekschrift hoe dan ook na om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om dit lokaal conflict te ontlopen.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen tenslotte betreft individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben.

De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel gaat niet op, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER